

PRÁHA

26.5.2014

IVA ADAMCOVÁ

Iva Adamcová a Gabriela Filippi – Praha 26.5.2014

(besedě předcházelo představení Gabriely Filippi Chlapec, který viděl pravdu)

GF: Přivítejme Ivu Adamcovou. Ivo, já si dovolím, přesto, že ty máš krásný a zvučný hlas, který tedy velmi oceňuji, tak si dovolím, abychom měly mikrofony, aby bylo slyšet opravdu úplně všude.

My když jsme se dneska spolu setkaly, tak jsi mě upozornila, že jsme udělali takovou chybičku, když jsme k tobě napsali „léčitelka“. Protože se vnímáš především jako učitelka.

IA: Ano, já nejsem léčitel, jsem duchovní učitel, jsem mystik. A je to docela důležitá informace. Protože někteří lidé, a vy už víte, ti, kteří jste mě poslouchali, je tady dost známých tváří. Někteří mě samozřejmě mohou vidět poprvé a nemusí mě vůbec znát. Na tom vůbec nezáleží, protože čas našeho setkání se teprve připravil právě dneškem. Tak abych vás nevyděsila. Protože někteří lidé, kteří se dozvěděli třeba z Meduňky, což se dostalo na tu velkou veřejnost, tak mně hned začali psát, ať jim pomůžu od těch problémů a těch problémů. A musela jsem jim vysvětlovat, protože neznali základní přednášky, že vás učím, co nedělat, jak se neblokovat, abyste neonemcněli. A to je vlastně dost podstatné. Protože jakmile se to ten člověk jednou naučí, tak už nepotřebuje žádné léčitele. Nepotřebujete žádné věci navíc. A toto navíc je ten nejsilnější převod do 5D stavu vědomí. Protože vy jste vlastně malé části Boha, které si zvolili hotový osud hmotného těla vašeho jména. A pokud někde něco odmítnete, tak ten blok, který tam vznikne, toho odmítnutého původního osudu, který si zvolíte, ten vás sníží na vědomí těla, které buď se zlobí nebo neodpouští nebo kritizuje, a vnímáte, že něco je špatně. Slyšíte to? Něco je špatně. Ale tak to není. Ono je skutečně všechno dobře. Protože vy se sem vracíte do těchto vybraných osudů právě proto, abyste měli šanci je zmírnit. Negativní emoci se zapisuje vlastně karma člověka. To znamená, že v minulosti jste tyhle odpory dělali. A proto jste si vybrali osudy, které máte se vším všudy a lehce se přes ně můžete překlenout jenom tím přijetím neboli pokorou. A tohle je velmi důležité, protože tím vlastně každý jedinec sám sobě samozřejmě připravuje cestu čistou bez takových těch berliček, kdy nepochopí a není mu to k ničemu platné. A toto je ta podstatná věc, o kterou jde.

GF: A když se tam v tom představení ten pan učitel ptal, co máme tedy dělat pro to, abychom se už nerodili znovu, je vůbec ta otázka na místě – nechtít se znovu родit?

IA: Ano, to je také egoismus. (smích) Já jsem vysvětlovala, že naše planeta se dostala teď v březnu minulého roku (2013, pozn. přepisovače) – samovolně proletěla, pozor, to se stalo úplně samo – svojí hmotou do 5D vibrací. Protože samozřejmě po velkém

třesku se všechny částice rozpínají a my letíme na té naší hmotě a vybereme si hmotu planety, ze které prvků je tvořeno naše tělo. To se děje samo, ale v této době – ta je velice důležitá, ona se opakuje velmi málo, to je opravdu výjimečná doba, kterou teď žijete, protože je důležité, aby v 5D vibracích vašich těl jste už nedělali ty niterné 3D vibrace. Tím se snižuje obrovsky, tím egoismem, těmi negativními emocemi, a tím se vytváří velice rychle vybíjení karem, které je v současnosti právě urychleno rozdílem vibrací těla a vibrací nitra. Ale lidé, kteří pochopili princip, který přinesl Ježíš, tak ti jsou na tom velmi dobře. Ti už vědí obrovské zázraky, které se dějí, jenom tím, že jsou pokorní, ničím jiným.

GF: Když tedy hovoříš o Ježíši a o tom, že teď žijeme ve výjimečné době a teď, jestli jsme pochopili vlastně ten princip, který Ježíš přinesl, můžeš ještě zkonkretizovat to pochopení Ježíšova přínosu?

IA: Ano. Ježíš je vlastně „láska“. To je takový ten symbol lásky. Ale hlavně on mluví o pokoře, to je vlastně přijetí osudu. Třeba já teď zmíním úžasného člověka, který mluví a přichází z jiného státu, je to pan Eckhart Tolle, úžasný člověk. On vám přináší o nepatrně méně informací než já a byl velice – a je velice důležitý. Protože spousta lidí ještě nemá v DNA program tak vysoký, aby se mohli do těch 5D nitrem přemístit. Což je většina lidstva. Tady je pouze vrstvička lidstva, asi zhruba jedna miliarda na planetě, která je schopná toto pochopit. A protože se vrstvy míchají teď, tak všichni ti přinašeči tak zvaní, pozor, tím myslím skutečně všechny, jsou dobří. Ano, přišli proto, abyste v tom vašem tunelu, který máte v páteři – život po životě se zvedá vlastně to vaše uvědomění toho, co jste – tak vaše DNA si nás rozebere. Já to vysvětlím.

Mně zrovna vždycky před tím představením – někdy, nebo když jsem někam pozvaná – tak vždycky v tom týdnu dostávám neuvěřitelné dopisy a okamžitě to vědomí mě připravuje. Ten Otec mě připravuje na to, co vám tady mám povídat. A minulý týden psal jeden muž ze Slovenska a napsal mi takový ten veliký otazník: „Víte, už v Bibli se psalo, že tady bude spousta falešných proroků. Jak vy víte, že tím falešným prorokem nejste vy?“ Já jsem se hrozně rozesmála, to bylo něco tak kouzelného pro mě právě proto, že já žiju, že vše je dobré. Ano, ten člověk to ještě nevidí, on má strach. Strach je negativní emoce, která vlastně odpuzuje, že dělám něco špatně a co když udělám chybu? Co když se dám doleva a mám se dát doprava? Anebo vůbec nikam, mám stát na místě? Jo, to jsou takové ty pocity člověka. Prosím vás, to není pravda. Já jsem mu napsala: „Hahaha, vy jste mě teda opravdu moc pobavil, protože ano, my všichni tady jsme skutečně pro vás, jen jeden z nás je skutečným převaděčem, ale vy si musíte vybrat. Protože vaše DNA už má nastavený osud. A to, kam až dolezete, do toho bodu B, co pochopíte. To je to, co tady musíte splnit. A to znamená, že vás osloví kdokoli z nás. A je úplně jedno, kdo je tím skutečným převaděčem. Vy si zaplníte tu svoji mezeru, protože nemůžete odhodit nějaké tři, čtyři životy, kde nepochopíte něco.“ To je jako kdybyste v základní škole přeskočili dvě třídy. Vy byste nikdy v těch vyšších třídách nemohli zvládnout další látku, protože byste měli někde mezeru. Takže vidíte, že

opravdu každý z těch lidí, ať by třeba vyučoval černou magii, ať by vás nutil cokoli dělat ... nebo ještě i bílou magii, kdy se zasahuje ... to je svět duality, který rozlišuje, že svět je dobrý a špatný. A já se vrátím teda ještě k panu Tollemu, protože on je opravdu vynikajícím člověkem, nicméně se maličko lišíme v drobných věcech. On ještě považuje čas jako čas. Tam je přítomnost daná jako v přítomném okamžiku, zabývat se tím, co dělám tady. A já vám vysvětluji, že čas skutečně není, on neexistuje. Je pouze...

GF: Takže už mi není čtyřicet dva?

IA: No jasně! (smích) To mi připomnělo – když jsem měla teď narozeniny, tak mně volal náš známý a říká: „Teď mi řekneš asi, že už to neslavíš, vid’?“ A já mu říkám: „Co jsou to za blbosti? No jasně, že slavím. Za rok bych si rvala vlasy, že mně bude o rok víc, a že jsem to letos prošvihla.“. Ne, já bych nikdy nevrátila ani vteřinu, protože musíte cítit obrovskou úlevu toho, jak jste dneska prošli spoustou věcí, spoustu věcí jste odložili. Je to úlevné, je to krásné skutečně zrát. Já tomu říkám zrání. Takže já zase skočím zpátky...

Takže v tomto se tedy lišíme, on čas neexistuje a hlavně taky ... Mě oslovila paní tento týden a říká: „No jo, ale on pan Tolle říká, že není důležité vlastně, co se děje, ale jak se zachováme.“ Ano, to je pravda, ale pozor, zase mám něco o trošku maličko víc. To, kdy to pochopíte, je nastavené ve vašem DNA. I kdybyste se rozkrájeli. Zkuste si vzpomenout, když už znáte informace a víte, jak to funguje, tak přesto reagujete někdy odmítavě. A teď si myslíte, jak jsem špatný, to neumím. Pozor! To už je blokace další ještě k tomu, jo? Jakmile víte, hele, já už to mám v DNA a bude to třeba za 10 let. Tak jo, si to užiju ty průsery. To už není blokace, už si nepřipadám jako špatný. Už si to nevyčítám. Já se o to pouze pokouším s tím, že trošku je to lepší, někdy se to zmírňuje. Ano, vaše pochopení je nastavené. A vůlí člověka to nikdy nemůžete ovlivnit. To nejde.

GF: A ty se nikdy nerozčiluješ?

IA: Ne, proč?

GF: Jako nikdy tě nic nerozčilí? Jsi pořád v klidu?

IA: Já to jenom hraju někdy. U někoho jsem se naučila to zahrát, protože jsem zjistila, že to na něj jakoby působí a pomáhá mu to. Takže ano, někdy fakt to bububu udělám. A někdy i tak jako...já jsem v minulosti byla operní zpěvačkou v Paříži. Tam jsem asi získala tyhle dramatické vlastnosti. Takže někdy toho využiju, ale obrovsky se bavím. A paradoxně vy se tím neodpojíte od nitra toho člověka a on to pochopí sám. A přijde pak potom: „Jo, to jsem nechtěl“. Když už se neumí vyslovit, tak třeba to zamaskuje

nějakým dárkem. „Tak si to vezmi, já to nepotřebuju“. Jo, to jsou věci, které zkrátka to nitro pochopí, že vlastně jsem to s ním myslela dobře. Ano, na někoho můžete udělat bububu, ale nesmíte to prožít. Bůh je prožitek. Jemu je jedno, co říká pusa, on tomu nerozumí. Samotné Božství jako princip nerozumí slovu jako slovu, rozumí myšlence, úmyslu, prožitku. To znamená, že když se já budu na někoho jen na oko zlobit jenom z toho, že ho obrovsky miluju, abych zastavila to, co teď jeho blokuje, protože on dělá nesmysly, jinak by to nemělo smysl, tak ten můj úmysl je za prvé mu pomoci, aby to pochopil sám – to už je učitelování – a za druhé mu poskytnu vlastně takovou tu „berličku“ té scény, kterou nemusí prožít. Ale hlavně. Já ho nezablokuj svůj vlastním odporem a prožitkem, protože on za mě nezplatí ten člověk. On si střádá i karmu za ostatní lidi a za mě už ne. To je fakt úlevné. Toto je realita.

Posluchač: (není slyšet)

GF: Já to s dovolením zopakují, aby to slyšeli všichni. „Na co taková hra k druhému člověkov?“

IA: Ano, ano. Někdy se snažíte domlouvat a teď vidíte, že to nejde. Tak to zkusíte. Je to samozřejmě pro lidi, kteří se snažili třeba vydírat nebo jsou v křeči nebo křičí a kritizují a vidí to přes to síto egoismu. A nemají šanci. Většinou to máme, my učitelé, někde kolem sebe v blízké rodině, abychom se to naučili. Ano, ano, to vždycky tak je. Ale nese to obrovské ovoce, když pak na tu hru přistoupíte. A může to trvat jen velice krátce, pak se toho rychle zbavíte. Já jsem to zažila vlastně s několika členy rodiny a bylo to pak velice příjemné, zábavné. Pochopili to. Že třeba je zbytečné něčím mě vydírat. Nemůžete vydírat člověka, který na ničem nevisí. On se totiž nechytí žádné udičky, že? Samozřejmě, jo? Ta čistota toho člověka vlastně způsobí, že ten druhý zjistí, že ať hází jakoukoli udičku, tak já nezabírám jako rybička. Tak to vzdá. Jo, to jsou taky takové hrátky. Ale pomůže to tomu člověku.

GF: Ivo, ty už jsi se tak jako rovnou s plnou polní pustila do středu jako té nejhlubší přednášky. Prosím tě, můžu se vrátit na začátek?

IA: Jojo. (smích) Pardon, já často unikám. Musíš mě lapit.

GF: Ne, to ne. Ale já bych se dovolila zeptat a fakt bych šla od té holčičky Ivy, která se narodila a dostala to jméno Iva, Ivanka. Kdy se u tebe nebo když ses pak zpětně začala dívat, kdy se u tebe začala projevovat vlastně nějaká nestandardnost, nějaký dar, jakási výjimečnost? Kdy jsi vůbec poznala, že bys mohla hovořit k lidem a vést je, učit je?

IA: Tak tohle trvalo dlouho. První věci, které jsem v dětství věděla – já jsem měla obrovské vize už od kam moje paměť sahá, kam si pamatuju. Byly to věci, kdy jsem stála nad planetou, viděla jsem fakt planetu jako modrou kouli, nádhernou planetu. Pak ten výr mě táhnul dolů. Já jsem věděla, že já sem jdu něco udělat. Ten kus, co mám udělat já. To máte všichni. A je jedno, jestli jdete něco udělat pro víc lidí nebo jen pro malou skupinu lidí. Každý máme stejný úkol. Tohle provázela obrovská blaženost, která v pozdějších mých dospělých letech vlastně symbolizovala sexualitu, to bylo něco podobného jako vyvrcholení. Já jsem o tom mluvila i na základních přednáškách. A tam mně bylo vždycky ukazováno, i v těch vizích a v těch prožitcích, že vlastně ten Bůh je to samé. Ano. Je to jenom ta obrovská energie, která tam je. Další věcí bylo něco jako – já jsem se musela teď smát, jak jsi měla to představení, protože já jsem taky... Za mnou chodil můj dědeček z tatínkovy strany, který se na mě obrovsky těšil. A on zemřel, když mně bylo sedm měsíců a na můj první svátek 1. prosince 1959 měl pohřeb. A samozřejmě, když už se narodíte jako mystik a učitel, tak v rodině se dějí věci, kdy najednou všichni vědí, že se něco přihodí. A ten dědeček tenkrát skutečně měsíc nebo 5 týdnů před tím mým svátkem přinesl mamince do zubárny pětistovku, což v 59. roce, to byl majlant. Tam se vydělávalo asi 700,- Kč měsíčně a říká jí: „Vlastičko, kup Ivance toho největšího medvěda, kterého najdeš.“ Maminka říká: „Dědo, proč tak brzo? Vždyť ona má svátek až za dlouhou dobu.“ „Nikdy nevíš, co se může stát.“ A on skutečně 3 dny před mým svátkem zemřel při autonehodě a odešel. Takže už toto symbolizovalo něco. Za 10 let se opakovalo něco podobného, protože babička, která po něm zůstala jako vdova, mně už bylo 10 let v tu dobu – malovaly jsme u ní v bytě a ona pořád chodila za mojí maminkou a pořád se jí omlouvala. Tatínek byl jedináček a babička asi neměla moc čisté svědomí... A moje maminka byla trpělivá v tomto smyslu. A říká: „Babi, nechte toho, to mně nevadí, to už je dávno pryč.“ Ona pořád chodila, až můj táta ztratil trpělivost a říká: „Mami, co blbneš, tady nesmysly furt vytahuješ?“ „To víš, včera jste odešli, já jsem si lehla v kuchyni na kanape a přišel táta a říká mi: Angeliko, připrav se, už si pro tebe přijdu.“ Můj táta: „Ježkovy voči, co to kecáš, mami? Ještě před tou svou holkou tady.“ A já jsem věděla své. Já jsem tenkrát taky věděla své, že teda se to přichystá. Člověk nemůže reagovat tak, aby vyděsil ty rodiče. Já jsem věděla, že nesmím mluvit. Že by právě o mě měli strach. Bylo to tabu. To Nadjá bylo tak silně vyvinuté tady sem do hmoty, že jsem věděla, že musím mlčet. Mlčela jsem 40 let, než mně bylo dovoleno promluvit a než jsem byla vytažena do vrstev tak vysokých, aby mě neseštelilo nic, co se hmoty týká. To znamená černá i bílá magie, abych se nenechala ničím strnout. Taky já nemůžu vůbec nic číst. Já cokoliv si vezmu do ruky, tak odpadne. Já přečtu 2-3 věty... Já nesmím být jakoby znečištěná jakoby jinými informacemi, aby se mi neskreslil jakoby ten tunel a neznečistil se něčím. Já jsem vlastně úplně takový mimoň – tomu říkám. Já žiju tak úplně zvláště odděleně. Já si dělám tu svoji práci, která se mi líbí, mám ji ráda, mám ráda lidi. Pro mě ten den a ten život je takový, jaký je. A já fakt spoustu věcí vůbec nevím. To, co tady přichází na povrch. Protože já vám to všechno předkládám v obecné rovině, abych se nenechala něčím strhnout jakoby. Jsem udržovaná v takové jakoby poloze poustevníka. Akorát jsem vždycky teď těch dva a půl roku jezdila a tam jsem to na vás vychrlila, a pak se zase vrátila domů. A vidíte, teď už by to nešlo, protože maminka je nemocná. Jak to krásně bylo nastavené, že do

konce roku 2013 jste se to všechno mohli dozvědět a teď už jenom zrajete. A také se stalo to, že to bylo natočené a dá se z toho čerpat dál. Protože spoustu věcí – to člověk přeslechne, protože vám váš program DNA absorbuje vždycky jenom v tu dobu jenom to, co potřebujete pochopit. Nic víc nemůžete do sebe nacpat, ani kdybyste chtěli.

GF: Ty jsi mně vlastně i předtím říkala, že právě do této doby jsi vysvětlovala systém 4D, 5D? Nebo systém nějaké části do nějaké úrovně. Takže dneškem – anebo už je to dřív – nastávají nové informace?

IA: Ano, ono se to všechno zglobalizovalo. Protože ze začátku, jestli si tedy vzpomenete, i ty základní přednášky...

GF: Já bych se tedy zeptala na ty základy těch základních přednášek, aby každý divák... Já vím, že ty říkáš, že lidé, kteří za tebou mají – až se třeba maminka uzdraví – možnost do té doby vlastně vždycky přicházeli na aurické vyšetření, tak už jsi ráda, že ta videa vidí, logicky, protože jim pak nemusíš další 2-3 hodiny vysvětlovat a jsou už tak trochu připraveni.

IA: Ano, to je pravda. Ale ono i to aurické sezení je totiž i povídání se mnou. I to je aurické sezení, kdy vám dojdou nějaké věci, a začne se spouštět čištění těla. Tohle je pro vás velmi důležité. Já jsem vlastně ze začátku, to bylo nutné, jsem se k tomu dostala vlastně velice zvláštním způsobem, protože já jsem ty lidi tak strašně milovala, že jsem jim potřebovala vysvětlit, že dělají blbosti. A teď každý týden přišel někdo, každou sobotu, na těch 6-9 hodin ke mně domů.

GF: Jakože s jedním člověkem jsi byla doma 6-9 hodin?

IA: Ano, od rána od devíti třeba do šesti do večera. A teď jsme si povídali a já jsem začala malovat. A zjišťovala jsem, že každému následujícímu za další týden říkám zase něco dalšího. To bylo po gramech. A vždycky jsem věděla, že to je pravda. Ono se to ve mně usídlovalo, vždycky přišla nějaká nová informace a najednou se rozbaly obrazy ... Za těch 12 let, co jsem to takto dělala, jsem dospěla vlastně k obrovskému mistrovství. Takže potom, když jsem mluvila před velkým množstvím lidí, a to se stalo úplně samo, když jsem byla „pozvaná“ na to jeviště, tak já jsem necítila – už jsem byla tak sjednocená, že jsem necítila vůbec žádnou trému. Já, když na vás koukám, tak vidím sama sebe. A přitom nevím, co budu říkat. V tu chvíli, než jsem vyšla na jeviště – a kdo jste jezdili na přednášky, které byly vlastně celodenní, což bylo každý týden, tak já jsem mluvila od rána až do večera, devět hodin mluvení bez žádného papíru a vždycky tam vypadlo přesně to, co mělo. To je ono. Vůlí Ivy bych to nikdy neudělala. Iva by se styděla, ta by nepromluvila, ta by se klepala. Ne, tam bylo nutné toto mistrovství za

těch 12 let nejprve se naučit a potom ten Otec mě vytáhl ven mezi lidi, kteří potřebovali vědět. A zase, vy všichni si, podle toho, jak máte v DNA ty vaše cesty a do jaké míry je pochopení, kam se usídlíte. Takže ty informace, které byly na základních přednáškách, vlastně udělaly takový rozbor. Já jsem to rozdrobila všechno a znova jsem to spojila jinak. Teď záleželo na tom, jak jste to vy pochopili. A pak jsem mohla pomalinku na těch přednáškách přidávat informace. Od září minulého roku, kdo jste sledovali přednášky, tak jste zjišťovali, že to bylo úplně o něčem jiném. Tam už jsem potom mohla vysvětlovat vrstvy. Vy se tady učíte. Mnoho životů žijete mezi jednotlivou až druhou vrstvou, jako čakerní. To znamená, když je zhruba asi 500 životů, tak si to spočítejte. To jsou desítky životů mezi jednotlivými čakrami, než se dozvedne vlastně k další čakře ta vaše hadí síla. A to, co říkám, může pochopit jenom člověk, který už se dostává do výše třetího oka neboli šesté čakry. Dřív to pochopení není možné. Ale protože ty informace jsou tu pro všechny a teď se planeta dostala do jiné fáze – jako kdyby odskočila do vyššího školství. Přišli jsme třeba jakoby na střední školu ze základní školy...

GF: Počkej, v šesté čakře, to už jsme na vysoký...

IA: To už téměř ano, já jsem o tom mluvila. Protože víte, učitelování, ryzí učitelování se týká skutečně kristovství, to se musíte stát tak zvaným Svatým grálem. Svatý grál je vlastně schránka, která je naplněná Bohem. To znamená, musíte minimalizovat svůj egoismus v pozici těla neboli vůle člověka. Abych vám to vysvětlila. Já jsem minulý týden, vidíte to, vidíš to, Gabrielo, dostala krásný dopis – psala mi nějaká žena, že má kamaráda a on má syna. A ten syn ve velice mladém věku, bylo mu -náct, asi 19, odjel do ciziny, kde si chtěl vydělat peníze a naučit se jazyk. Ale tam najednou, vůbec na nic si nepamatuje, nikdo nenalezl zavinění, prošetřovala to policie, vůbec na nic si nepamatuje, spadl z nějakého otevřeného okna a poranil si míchu tak, že zůstal na vozíku. A teď je doma. A ona se mě ptala skutečně, jaký na to mám názor. Co tam bylo za bloky a jak se k tomu postavit. Protože teď chlapec sám obrovsky kontaktuje někoho v cizině na východě, nějakého bílého mága, který z něj tahá obrovské peníze. Tak a teď dobře poslouchejte, prosím vás. Tohle je velmi důležité. Cokoli se vám ve vašem osudu stane neboli vašemu tělu nebo i vašim blízkým, uvědomte si, že každý má stejná, jakoby spravedlivá pravidla, která jsou tady nastavena. Všechno jste vy chtěli jako část Boha, protože osud je hotový, už když jste se narodili. Vy jste si ho vybrali, abyste minimalizovali svoje odpory. Jestliže mně se to stane, zůstanu na vozíku, já jsem rád, že ještě můžu hýbat rukama. Můžu dělat spoustu jiných věcí. Ale můžu i v pokoře být tak spokojený, abych nedemoloval třeba rodiče a lidi, kteří mě milují. Tehdy dostanete obrovský dar. Nejenom, že jste spokojení, protože už si neblokujete čakry tím odsudkem a kritikou, fňukáním a lítostí, protože ten člověk pak se ještě zdemoluje víc. Tady v tom okamžiku, co se to stane, vy to považujete za dobré, protože to mohlo být horší. Věda objeví obrovské možnosti práce s hmotou, protože svět zjistí, že jste Bohové, kteří se přišli do hmoty narodit. To znamená, že budete ovládat hmotu. Už člověk, který má zminimalizovaný egoismus, se stává Svatým grálem a hmota ho

poslouchá. Nejenom, že dostanete všechno, co potřebujete, ale ani vám nikdo neublíží, pokud nemáte samozřejmě skončit třeba a je využito druhého člověka k tomu. I takové jsou věci. Ale na druhé straně jste doma, ten člověk vám pomůže, aniž on to ví. Pod hladinou egoismu on si tady zapříčiní svoje vlastní věci, které si jednou odžije. Tohle je velmi důležité vědět. Takže když by ten chlapec přestal vydávat obrovské peníze a chtít po někom, aby mu někdo čary máry fuk odebral to, co má, což je... Pozor, on dostane obrovský dar v osudu, který následuje. On si začne vážit úplně jiných věcí, které předtím neviděl. Takže dostane velký dar a chtěl to. Jeho vlastní velké Já to chtělo. Tehdy se může stát, že ta věda tak pokročí v té hmotě, ale on tady zůstane s čistým kanálem, že mu někdy operativně bude pomoheno. V opačném případě to jde prudce z kopce dolů, vyžaduje čary máry fuk, je nespokojený, kritický, každou čakru může blokovat do té míry, že se uzavře a ta jeho hmota se ještě pořád oslabuje a zhoršuje stav. Ono je skutečně jedno, co se vám v osudu děje. Ale není jedno, abyste se naučili skutečnému a žitému optimismu. To znamená přijetí neboli pokoře. Zase jsme u Ježíše. Tohle je hrozně důležité. To je důležité vědět. Vy se tak můžete dostat úplně ze všeho a dějí se pak skutečně neskutečné věci, které někteří lidé zažijí a už to zažívají, tak to ví.

GF: Ty vlastně vysvětluješ učení Ježíšovo, svým způsobem i využíváš ve svých přednáškách Otčenáše k pochopení této cesty pokory – přijetí toho, co jsme si vlastně osudem, anebo co je nám osudem připraveno, abychom nějakým způsobem zpracovali.

IA: Ano, ale už asi víš, když jsi viděla přednášky, že vlastně tam vysvětluji, že vývoj se nikdy nedá zastavit. Ano, prosím vás, nedá se zastavit a vy skutečně také jednou budete Ježíšové. Samozřejmě Ježíš byl člověk, budete Kristové. To znamená jméno vašeho těla, když ukřižuje egoismus, stáváte se také Kristem. Ježíš byl člověk, který si zminimalizoval egoismus, to byl také člověk. Nicméně zbavil se vlády hmoty. Z vědomí hmoty se odchází velice těžko. Jste velmi prozkoušeni, protože vy nevíte, že to vaše tělo samo mluví. Samo říká ty egoistický věci. Když vás chytí, nedostanete se do stavu, kdy už jste prožili velké množství životů, nemůžete to nikdy odhalit. Proto máte cítit soucit s těmi, kteří to vlastně ještě neví. A proto vlastně, ty jsi mluvila o buddhismu, on ten buddhismus tady udělal obrovskou službu, ale on už „končí“ pro nás, pro tu vrstvu té jedné miliardy lidí, protože jakékoli přání – a to jsi taky tam hezky říkala v té hře – protože jakékoli přání je výrazem toho, že chci něco jinak, což je vůlí člověka. A to není pokora. Ale to samé je i s modlitbou, Gabrielo. Tam to vlastně je s tou modlitbou v tom smyslu jakoby berličkou pro velké množství lidí tady, protože pro 3D, která tady byla doteď, byla napsána Bible pro tuto časovou dobu, kterou jsme tady prožívali a vždycky se za další období, za další otočku, píše další Bible, která má zase jiné a jiné, vyšší základy. Protože jestliže se tady něco považuje za dobré a špatné, tak se musí lidem říct, aby nedělali ještě horší věci, že dělají hřích. Což není pravda. Vy už dneska víte, že se jenom učíte. Jak byste pochopili, že něco nemáte dělat. Napřed musíte něco vyseknout, abyste si uvědomili, že tohle už nechcete dělat, že jo? Takže ano, ono je skutečně všechno dobré. A učíme se navíc, než jsme byli sami, nás je tady velké množství, takže my si vybíráme vlastně ty spoluhráče, kteří s námi na tom jevišti života žijí. Ten, kdo

neumí odpouštět, tak tomu já něco udělám, aniž bych to třeba chtěla – pozor, měla v úmyslu. Kolikrát se vám třeba stane, že něco řeknete a vůbec si neuvědomíte, nemáte úmysl ublížit a najednou zjistíte, že se někdo urazil. To je zase míra toho jeho ega a tady si nesmíte nic vyčítat. Vy se poučíte s tím – aha, tak já si dám příště větší pozor. A on, pokud neodpustil, ten to uvidí vždycky všude, dokud mu to nedojde. Takže vidíte, jak se krásně podporujete v tom vašem vývoji. Tohle je důležité. A proto je to dobré, jinak byste to nikdy nezjistili. Takže všichni jsou skutečně dobří. Ať dělají, co dělají, jsou dobří.

GF: Když tady hovoříš o Ježíši, ale zase zároveň hovoříš o tom, že Bible se vlastně v tom vědomí lidstva neustále obnovuje, přepisuje, vlastně přijímá ty informace, ve kterých my pokračujeme, ale přesto hovoříš o Ježíši. Je Ježíš tedy v tvém učení, v tvé cestě tou zásadní postavou?

IA: Ano, já jsem přišla uvést ho sem do praxe. Protože Ježíš přišel 2000 let před dobou, ve které se vědělo, že starý svět zanikne. On skutečně zaniknul, Gabrielo. Vzpomeň si na konec roku 2012, lidi čekali na nějakou obrovskou katastrofu. A pak přišla taková ta první úleva. Ono je skutečně všechno jinak. Ono to teda nebylo na konci roku 2012, ale bylo to na konci března 2013, kdy jsme proletěli hranicí do vibrací 5D. Všichni astrofyzikové a astrochemici vědí, že Země od osmdesátých let zvyšovala pomalu svoji vibraci a teď máme téměř dvojnásobnou. A jestliže hmota planety rychleji vibruje, tak má jiné vlastnosti. Ano, starý svět skončil. Vnímáte jinak všechno a hlavně, teď je takový boom duchovna, protože ta planeta to dovolí. Dřív to nešlo. Takže ona to dělá ta planeta sama. Vaše těla dozrála do vyšších vibrací a teď se odděluje zrno od plev. Všechno, co se v minulosti dělo, bylo pro vás důležité. Ale pro tehdejší dobu byly jiné podmínky a právě ten Ježíš se nastavil a připravoval nás na dobu 2000 let, která přijde, což je mimochodem velice krátká doba. To vy stihnete jen velice málo životů. Vždycky v této periodě se planeta jakoby obrodí, když proletí. Lidé, kteří teď dožijí své životy a nebudou sem patřit na tuto planetu, která vibruje víc, protože, všímáte si, že teď je hrozně moc katastrof a událostí, hromadně umírají lidé... To souvisí s tím vším, protože určitou vibrační vzdálenost to tělo hmotné neunes, takže je vlastně odstrčeno. Ale teď hlavně ještě chci připomínat, jak jsem říkala, že se míchají ty vrstvy, tak teď je důležité vědět, že každá vrstva jako každá třída má jiné podmínky. Zase mě inspiroval dopis člověka – to je fakt krásný, jak je to pro vás připravovaný, protože včera mi napsal muž, který mi říkal, že kdysi dávno před pár lety chodil ke kartářce. A že občas mu ta kartářka pomohla, hodně pochopil. A pak já jsem začala říkat, že by lidi neměli chodit – ano, to je egoismus, vědět, co bude. Vy, ať se v budoucnosti vašeho těla děje cokoliv, už to máte dávno vybrané. A je to vaše vůle jako Boha, že se to má dít. Abyste prozkoušeli svého malého človíčka, ve kterém se tady pohybujete, abyste věděli, jestli to zvládnete bez odporů anebo ne. Když to zvládnete bez odporů, tak projdete do 5D vědomí. Když tam jsou ještě odpory, které to tělo vytváří a vy si je přivlastníte, tak vědomím zůstáváte ve 3D. A skutečně, dá se žít úplně všechno. Já jsem teď nedávno někde vysvětlovala – psala mi mladá žena, která ztratila babičku, kterou obrovsky milovala. Ona ji asi

vychovávala i jako maminka. A ona mi napsala, že už 3 měsíce jenom brečí, a že už má i úzkosti, bojí se, jak to tady bez té babičky zvládne. Ten člověk to musí pochopit. On po mě chtěl ten člověk, abych udělala čáry máry fuk a přestaly se jí koulet slzy. To jsou nesmysly. Tak jsem jí vysvětlila, co to znamená stav egoismu. Když já jako Bůh si vlezu do těla Ivy, tak si zvolím i babičku i dědu i rodiče i všechny lidi i přátele i „nepřátele“, když tam někteří mají být a všichni jsou pro mě dobří. Protože i jejich činy, které mi mají udělat, jsem chtěla po nich já, abych byla prozkoušená, jestli to skousnu anebo neskousnu. To skousnutí musí být samozřejmě niterné, v emoční fázi. A tak jsem jí vysvětlila: „Podívejte se, měla jste dvě možnosti. Mohla jste si zvolit hodnou babičku, zvolila jste si ji, takže teď jste s ní prožila krásný čas. Poděkuju, že ta babička byla hodná a příjemná, respektuju ten její odchod. Vy byste mimochodem pak tu babičku pak trápila, protože nahoře to vědomí ví každou vaši myšlenku. Ona by byla zoufalá. Tak jako když si vyměníte role, budete umírat a kolem vás budou všichni fňukat, tak jim to nechcete udělat, protože je milujete. A teď v té zdemolované schránce já se budu udržovat furt dýl a dýl ... Takže oni ti lidé vás vlastně takhle trápí. Tady jsou opaky. A teď jdete domů, už máte všechno splněné, je to zbytečné tady takhle trčet. A teď si představte, vy jste si mohla zvolit příšernou babičku. Pak byste celý život fňukala, nadávala jí, neodpouštěla, kritizovala, a pak byste se radovala, že bába natáhla brka.“ To jsou oba dva egoismy, to bych byla 3D člověk, kdybych se takhle chovala.

Ty hele, tam toho je, co? (smích).

GF: Dopověz s babičkou.

IA: 5D člověk by zareagoval – já bych byla šťastná, že babička byla super, naučila mě spoustu věcí a já jenom respektuju, že odešla. A to, co mě naučila, používám dál. V druhém případě – babička super, protože vím, že ji nemám náhodou, že jsem to chtěla prožít. Ta babička mě obrovsky impregnuje proti lidem, kteří se chovají podobně. Takoví lidé se mnou absolutně nehnou. Na to jsem zvyklá. To je taková ta hladina morfia, kterou nesete. Ale hlavně vím, že ona mě naučila zastavit karmu. Já už nedokážu odsoudit druhého člověka. Já ho stejně miluju, je to moje babička.

Já jsem třeba včera myla moji maminku a takovou lásku jsem cítila k DNA té hmoty, která mi dala život, abych se tady mohla pohybovat. Abych mohla chodit tady mezi lidmi a mohla něco tady udělat. Mně je jedno, že už to tělo je staré, a že už je oteklé a někde je neforemné. Já ho hrozně miluju. Patří ke mně. A pokračuje ještě v mých dětech a vnoučatech. A bude tady strašně moc let. Stovky, tisíce let. Je to stejné DNA jako planety, protože DNA patří planetě. A tohle je důležitý vědět. Ano, budu milovat tu babičku, co mě naučila, zase budu respektovat, že odešla, a zase budu používat to, co mě naučila. Toto je pozice 5D člověka. Je to obrovsky úlevné. Takže vidíte, že ono je jedno, jako teď u toho chlapce na tom vozíčku, co se děje. Buď to přijmu, to je pokora, pak se všechno změní. Nebo to odmítnu a jde to pořád hlouběji a hlouběji. A vy se uzavíráte, odumíráte, protože vaše tělo umírá. To je hmota, které chybí Bůh, kterým jste vy. A vy se nemůžete v něm cítit dobře, v tom těle. Ale jakmile tam jste a tomu tělu

nedovolíte, aby dělalo diktát nad vámi jako nad Bohem, pak vás poslouchá, jak pejsek. Za nějaký čas vám budu moct říct víc. A pak vás budu učit věci, kdy můžete tomu tělu přikázat. Zatím ještě ne, ještě jste se nenaučili nedělat odpory. I takový ten lehký smutek, který někdy cítíte, je egoismus. K čemu smutek, když jste to všechno chtěli? To je strašně důležitý vědět. Vaší vůlí je, že vás někdo nakope do zadku. Zasmějte se tomu. Protože ten člověk si zaslouží jenom soucit. On neví, že nakopal sám sobě do zadku, že vaše oddělená schránka je to samý Božství, jako jeho. Ono se k tomu dostane. Bacha, počkejte, žádný takový – ty jsi ten parchant a ty si to odskáčeš. Však ono to k tobě doleze. (smích) Nenene, to už by bylo chrochtání si, to ne. Ono se to musí stát samo. Klid, soucit a radost, že teď jsem necítil nic a konečně mám po karmě. Jo, to je ono. A díky tomu člověku. On vás jí zbavil.

GF: Ivo, když jsi, prosím tě, v minulém životě byla tou operní pěvkyní, tak já jsem si všimla, že tady mám svého kamaráda, kolegu, se kterým v divadle taky často vystupují, natočili jsme spolu meditační CD a já bych ho poprosila. Patriku, pojď sem za námi, prosím tě. Já bych mu na chvíli půjčila mikrofon a poprosila bych ho, než se vrhneme na ty dotazy, aby nám tady tak jako udělal radost ... hudba Patrika Kee (potlesk). Děkujeme moc.

IA: Patriku, vy jste mi udělal obrovskou radost, protože já si absolutně nepamatuji texty a tohle mi vyhovuje. (smích)

GF: Patriku, příště musíš mikrofon předat Ivě (smích).

Manžel je alkoholik, se kterým se rozvádím. Je po transplantaci srdce. Chtěla jsem uchránit dceru, proto se rozvádím, i přesto, že spolu nežijeme. Pořád nám ubližuje. Jak mohu moji dceru chránit? Je jí 13 let. Děkuji.

Za prvé svým postojem. Protože jestliže já pro toho otce té dcery udělám maximum, určitě jste mu dala nějakou šanci, určitě tam proběhlo hodně trpělivosti a věcí. Nepomlouvat a nekritizovat, to dítě vás má rádo oba. Když by dcera začala kritizovat, ona si zapisuje svoje odpory, pak by mohla mít podobného partnera v budoucím čase. Je to nutné, protože prožije odpor. Vysvětlovat, mluvit, mluvit, mluvit.

Nejvyšší fáze, prosím vás, je komunikace. To se týká i duchovního učitelování. Protože, i jak jsem o tom mluvila, když se míchají vrstvy, tak vlastně, kdybych já kritizovala někoho jiného, kdo musí vlastně tady dělat věci, už byste neprošli přes pátou čakru. Už se nedostanete přes tu nejvyšší hladinu. Takže největší bloky se dělají skutečně v posledních letech v komunikační úrovni.

Takže mluvit opatrně. Táta za to nemůže. Udělali jsme všechno, čím mu pomoci a teď už se musí chránit klid té rodiny. Protože ty prožitky tam nejsou hezké samozřejmě. Ale uvědomte si, že vy jste to z nějakého důvodu potřebovala prožít. Většinou tam

bývají třeba odsudky v dětství, třeba k otci nebo k někomu, kdo pil. To je hodně silné, kdy vám to přijde do osudu. Takže uvědomit si tyhle věci, přehodnotit. Ten člověk do toho spadne skutečně neuvěřitelně lehkým způsobem, většina lidí si pořád myslí, že to má ještě pod kontrolou, i když to už dávno není a neumí se toho zbavit.

A prosím tě, proč ten alkoholismus je? Proč tolik lidí skončí, ztratí se v alkoholismu?

Podívej se, co se děje na planetě a vždycky se dělo. Vůbec všechny závislosti, které tady jsou, jsou z pesimismu, hlubokého pesimismu. Já jsem paradoxně si prožila kdysi dávno – v 19 letech jsem byla na operaci, protože jsem nesměla mluvit, uzavírala jsem tam informace, takže jedinou nemoc, kterou já jsem kdy měla, bylo, že jsem v dětství trpěla na zácpy, takže to postihlo můj vylučovací otvor. A musela jsem na operaci. A tam po operaci mi píchli Dolzin, což je hodně drsná droga. To bylo něco příšerného. To bylo daleko horší, než ta bolest pro mě. Ale tam jsem pochopila, proč za prvé alkoholicí a lidi zdrogovaní a všechny tyto lidi – pozor, teď už jsou další závislosti třeba na hrách, na automatech, to je to samé, tam se zaměříte od nudy toho života nebo od něčeho, co neumíte skousnout a neumíte vyřešit, zavíráte před tím oči, teda to nechcete – vidíte, to je nepokora – tak si dáte prcka. Zkuste si vzpomenout, všichni jste zažili třeba nějaký šokující okamžik, kdy si řeknete: ty jo, nalej mi, teď potřebuju prcka. Tak to začíná. (smích) Teď jsem to samozřejmě zlehčila, ale tak to skutečně je. Ten člověk totiž – jemu je to pak jedno. Ten problém tam je, ale on je vzdálený. Jako kdybyste ho odnesli tamhle za hory a jak střízlivíte, tak se přibližuje a zase je blízko. A je nevyřešený. To je hodně těžký pro tyhle lidi. Spoustu lidí nemá duchovní sílu na to, aby to vyřešili. Ale hlavně, vy máte skutečně osud v DNA, a jestliže se stanu alkoholikem, musím jím se stát. Už třeba i proto, že jsem někdy v minulosti někoho odsoudil. Anebo se něco vrací. Vy se vyvíjíte v takové zvláštní spirále. To si musíte odžít.

GF: Jsi chtěla říct, neodsuzujme alkoholiky nebo jednou budeme alkoholiky.

IA: Ano, vy to pak můžete prožít, to je nepokora, nepřijetí kohokoli ve svém okolí. Ano, můžete spadnout do čehokoli jiného buď vy anebo vaše okolí a zase další. Spoustu lidí píše, a pak, když si spolu popovídáme nebo si napíšeme něco, tak zjistí, že skutečně někde v dále třeba i v tom dětství buď odsoudili někoho z rodiny nebo někoho blízkého a znovu se to opakuje. Mám spousty kamarádek, které to prožily, a pak se to muselo zopakovat.

Zažívám období duchovní vyprahlosti. Vše, co mne povznášelo k Bohu, přestalo fungovat. Je to těžké období. Mám to vydržet? Co s tím?

Ano. Víte, zákon hmoty neboli Satan neboli to, co sídlí ve vašem DNA, a považujete se za hmotu, když dojdete do určitého stupně duchovnosti, tak on je velmi mazaný. A najednou vám přestane být všechno jedno, to je začátek. Musíte vydržet. Protože někoho chytí – dřív jste měli velké radosti a velké propady do velkých bolestí. Ale pak,

když se začnete přibližovat k té rovné hladině, jak říkají buddhisté, tak pak už nejsou ani propady ani radosti. Toto musíte krátký čas vydržet, a toho využívá vaše tělo, které najednou začne dělat bububu. Co když je to špatně? Ježíši, chybí mi radost ... Strasti vám nechybí, ale ty radosti, jo, ty byste chtěli ... Pozor, proto se musí krátký čas vydržet, jinak vás znova ta oddělenost má a ten Satan si vás stáhne do toho smutku nebo do nějakých pesimistických obrazů a už to jede. A zase se začnete v uvozovkách někam jakoby propadat do pocitů nepěkných. Nebo vás v noci straší. Teď hodně lidí zažilo toho Satana, jak jsem o něm vyprávěla na základních přednáškách – když vydržíte, nebojíte se, cokoli vám předloží, „tak jo“ – tak se vůbec nic neděje. Věci jsou tak, že je nevidíte.

Víte, povím vám příběh, krásný příběh. Je to příběh člověka, který žije v dálce daleký. Je to žena, která kdysi dávno podlehla svému egoismu a odešla od svého malého dítěte. Ona by od něj neodešla, ona ho milovala. Jenže v té zemi – to není tady na našem kontinentě, to je na jiném kontinentě – existoval zákon, že ten, kdo opustí rodinu, tak ten přijde o dítě. To dítě musí zůstat doma. A protože ona se zamilovala, ten vztah nefungoval, tak odešla s tím, že to dítě malé, dvouleté, nechává doma. A pak trpěla, obrovsky trpěla. To dítě k ní bylo přivedeno zpátky až ve 12 letech. Od té doby, ona ho vždycky milovala, byl to syn, se snažila mu to vynahradit. ... Protože ten člověk trpěl. Pořád si dělal výčitky, a i když ten syn byl úžasným člověkem a je úžasným člověkem a nikdy by jí to nevyčítal, nikdy ty výčitky nepřestaly. Neumí se jich zbavit. Jenže uběhl čas. Ten muž se oženil a má syna. A teď došlo k takové události, že ta mladá rodina se chce odstěhovat stovky kilometrů. A teď ta babička, která se stala babičkou, najednou znova, v zaslepenosti, začíná bojovat o toho vnuka a chce, aby tam zůstal v té zemi, kde žije, když ví, že ta rodina odchází. Ona nevidí, že dělá stejnou chybu. A teď jde o to, že ten mladý muž – ten syn – jí má vysvětlit a musí to ona pochopit, aby opravila to, co se sem přišla naučit – obětovat sama sebe pro to dítě. Dřív drtila své dítě a teď by drtila znova rodinu z egoismu, že se nechce někoho vzdát. A přitom ten malý chlapec by stejně nebyl šťastný, protože on nemůže mít všechno. On se naučí pořád někde se ulevovat. Uvědomte si, že jestliže já odcházím někam, vždycky musím něco ztratit. Buď ztratím zemi a budu mít rodiče anebo mi zůstane země a ztratím rodiče, když odcházím. Vždycky bude trpět. Tady musí zapracovat ta žena, která nevidí, že možná vplouvá do stejného egoismu. A možná, že to dokáže. Mluvily jsme spolu, vysvětlila jsem jim věci těm mladým lidem a oni udělají s velkou láskou všechno, aby ta babička to dokázala. Aby propustila své vnouče. Tak jí budeme držet palce. Pevně věřím, že to dokáže, protože když už je takováto pomoc nasnadě. Už jenom to, že si nedokáže do dneška odpustit to, co udělala před 30 lety. A znova prožít další kopec těch výčitek – to už by bylo k neunesení. Takže někdy to nevidíte. Je to stejná situace, ale posunutá, vy hraje najednou jinou roli. Z mladého člověka se posunete vlastně do fáze toho babičkovství nebo dědečkovství a znova dostanete šanci zareagovat jinak. Využijte toho, strašně se vám uleví. Vy máte být posledním v řadě, žít pro druhé bez fňukání, bez výčitek. Pak budete ti první.

Ivanko, poslouchám vás už dva roky. Mnohé jsem už změnila a byla jsem i zdravá. A nyní mi zjistili papillomavirus na děložním čípku, pracuji na sobě, dělám si čistící bylinné kúry, co můžu víc udělat?

Víte co, už jsme mluvili o tom, ano. Jsou platby v minulosti. Vždycky, když pochopíte, přehodnotíte, tak se něco musí zaplatit. Ale pozor, systém Krista je přijetí poslední platby. Je to nutné. S tímhle vlastně nepočítají ti obrovští bílí mágové na Východě, kteří skutečně dělají zázraky. Protože oni jsou dobří proto, aby stáhli k sobě ještě tím, co dělají, těmi zázraky. Ale pozor, Kristus, jestli si dobře pamatujete, řekl, že ten, kdo vám to přinese ukázat, nebude dělat zázraky. K čemu vám bude, že budete měnit vodu ve víno. Budete alkoholicí. (smích) Budete mít vynikající vinotéku. Víte co, to nejsou zázraky. Pak se dějí zázraky, ale jiné, které ti vnější nevidí. To vnímáte jenom pak vy. A k tomuto se musíte propracovat, protože vy jste potom ti, kdo velí jenom tím, že nic nepotřebujete a nechcete. Jenom jdete životem a dostáváte v pravou chvíli všechno, co potřebujete. Neboť vaše Nadjá je sjednoceno a velí hmotě, která tady je. A k tomu se skutečně dopracuje jenom člověk, který odloží jakýkoli egoismus. Tohle je nutné vědět. Takže – teď jsem zapoměla, Gabrielo, připomeňte mi to... Jojojo, ano ano. A teď je důležité vědět, spoustu lidí ho má, tento virus. Ale jakýkoliv herpes, který se vlastně objevuje na těle člověka, vy ho tam máte, třeba i herpes, který je tady ten nebo jiný. Ale ty viry, když máte odolné tělo a ten Bůh tam je zkrátka, tak neonemocní. To jsou zkrátka věci, které musíte pochopit. I třeba očkování teď proti tomuhle viru – některé matky jsou vyděšené ... Pokud budete zdravý jedinec, tak můžete na svém těle mít cokoli za viry a cokoli za bakterie a to tělo se zkrátka ubrání. Vy to nedostanete. A jestli tu rakovinu mám dostat z nějakého důvodu, tak ji dostanu, protože tam jsem někde někoho nenáviděl a neodpustil jsem v nenávisti. To je na dvojce. Takže to jsou věci, které tady jsou. Pokud ten člověk ale chce a nikdy jsem... Já jdu zlatou střední cestou. Jakýkoli fanatismus vás může někde dohnat, takže to si uvědomte. Mějte srdce na správném místě, ale používejte, prosím vás, i mozek. To je strašně důležité taky. Proto ho máte a jste lidé. Vaše DNA se liší od zvířecího právě tím, že dostalo k dispozici další nástroj. Tak ho využívejte.

Poslední dobou cítím neustále silné emoce – zlost, lítost, vždy tak z ničeho nic. Vše je takové silnější.

Ano, protože my jsme se teď vnořili do 5D stavu a já tomu říkám „oka síta se zmenšily“. To, co tady reaguje a vytváří egoismus, je DNA vašich těl. Tím, že se považujete za Ivy, za Jaroslavy, za Lenky, za Jany, za Gabriely a protože ty egoismy se musí absolutně zminimalizovat a my se pořád noříme hlouběji do tohoto světa 5D, protože letíme tím vesmírem pořád dál, tak se planeta takzvaně usazuje. A to, co jste třeba už dříve nedělali, ale dostali jste se zase o kus v čase toho těla dál tady, tak se musí odloupnout. Takže to musíte prožívat. Nejste to vy. To dělá jenom vaše tělo. Já to taky někdy cítím, i když už léta jsem to neměla a teď zázračně, to bylo zvláštní. Já jsem to teď vyprávěla, myslím, že v Jalovci. Protože spím teď vedle maminky. Moje maminka nechrápe. Ona před léty chrápala a teď ne, teď tak jako bublá jako mašinka. Anebo nahlas dýchá tak jako kňouravě, ale ona o tom vůbec neví. Takový to (vzdech). A když tři hodiny vedle sebe spíte ... a teď to moje tělo, jsem pozorovala, jak začalo sebou škubat. Nezbylo mi

nic jiného, než mu říct fakt: lehni. Abych se ho zbavila. Pak teda lehlo, jako pes, tak jako povolilo. Protože já vím, že jí to nikdy neřeknu. Ona to třeba ani neví. A pak by se bála třeba jenom dýchat, aby mě nebudila. Ne, ne, já ji tak obrovsky miluju a vím, že to mě zkouší taková ta nervozita, která by tam byla. Ne. Přehlížet. Představte si, že to uděláte, a pak by vás to mrzelo. To vás tak odradí, to je nádherný. Čin, který vám vlastně ego předhazuje, který byste udělali, nějak do budoucna si představte, že ho uděláte. A už budete vědět, jak by vám bylo mizerně, odpadne to. To je to samé, jako když třeba vás jako ženu bude lákat nějaký muž, fešák, který bude vám házet nějaký kličky a vy doma máte manžela a dvě děti a máte se rádi. Ale přeci jenom, to ego je tak lákavý ...

GF: Mě by zajímalo, jak to bude znít ten závěr.

IA: Představit si, jak by vám bylo, když by to proběhlo. Okamžitě se toho vzdáte. Taková ta mizérie, přijít potom domů a podívat se tomu svému muži do očí a pohlédit ty své děti a přijde taková nechuf. Neuděláte to, je to zbytečné. Zbytečný zádrhel – ušpinit se nějakou lží nebo něco – člověk není svobodný. Jakmile máte čisté svědomí, vy jste tak svobodní. Tak je vám dobře, pak máte krásný život. Tak si tu svobodu užívejte a neopírejte se, nenechte se zlákat tím pánem temnot k tomu, abyste podlehli takovým věcem. To platí třeba o krádeži, pozor. (smích) Nebo o nějakých jiných různých věcech. Což vám ... hele, nikdo o tom neví, teď vás nevidí, sáhní tam – ne, to nemá cenu. Odolat. Je to úžasné. Přijde obrovské osvobození.

Milá Ivanka. Rada by som vedela, ako je možné, že sa ešte môžem dostať do piatej dimenzie? A čo to znamená, že čas nie je lineárny. Keď čas nie je lineárny, môžeme sa inkarnovať aj do minulých storočí?

Nenene. Takhle. Ano i ne. Všechno je možné, ale v tomto smyslu, že čas není lineární, je něco jiného. Vysvětlovala jsem to na základních přednáškách. Vy totiž vlastně procházíte hotovým osudem. To je mnoho přítomných okamžiků už vytvořených a vy tím procházíte. Čas vzniká v egoistickém světě, to znamená, kdy své tělo považujete za sebe, protože ta hmota prochází určitým časovým úsekem. Ale pozor, když budeme mluvit o čase jako o čase ve hmotě, tak každá planeta má jiný čas. Podle otočky ... to tam je vlastně hrozně moc nastavených věcí, které se tam pak jakoby respektují. Nicméně čas skutečně jako takový neexistuje, existuje trvalá přítomnost. Do trvalé přítomnosti se dostane ale jenom člověk, který odloží egoismus.

Ego odmítá. Některé chvíle upřednostňujete, některé nechcete. Tím se vám krásné chvíle zkracují na rychlost blesku, ty špatné jsou dlouhé. Když třeba čekáte u zubaře, jak to dlouho trvá, jak tam ty lidi řvou, jak to vrčí. A jak krásně vám uběhne třeba posezení s příjemným člověkem, kterého milujete anebo nádherná dovolená.

Ano, to je takzvaná relativita času, kterou tady prožívají lidé, kteří podléhají tomu, že je něco lepší a horší, anebo špatné a horší. Jakmile se dostanete do přítomnosti a do přítomnosti se dostanete jediným možným způsobem, že rozpustíte egoismus. Dívejte se. Do minulosti egoismy jsou, že někoho považujete za špatného. Protože on vám něco

teď udělá, okamžitě se to posune do minulé přítomné chvíle, jakoby jste o kus dál. Už to neexistuje, ale vy furt tou myslíte jste tam – ta chvíle, ona se furt vzdaluje. Pak už je to rok, a pak už je to dva roky a vy furt ho proklínáte celou tu dobu. A nemůžete být tady, protože myslíte na to, „jakej je to vůl“, co vám udělal. Jo, to jsou věci zkrátka ... Anebo neodpuštění. Každý to prožije na jiné čakře. Jestliže pak už víte, že všichni jsou dobří, protože vy jste chtěli, aby vám to udělali, čas se rozplyne. Já vůbec nevnímám čas. Já ho teda respektuju, dívám se na telefon, abych někam nepřišla pozdě ... Takže toto je do minulosti. Tam je to neodpuštění, pocit, že je někdo špatný, zlosti – to je nerespektování druhého člověka. Zlost je vlastně odpor proti tomu, co ten druhý teď udělal, že to udělal. Vy nerespektujete jeho čin, kterým on sám sobě vlastně zapsal karmu. To je zvláštní. A tím, že to nerespektujete, vy zapisujete svoji vlastní karmu odporu. Pak jsou budoucí odpory, to jsou strachy a obavy „jéžiš, co bude“, „mě vyhodí ze zkoušky“ a „teď se bojím, co bude s těmi druhými“. Ne, osud každého člověka je daný.

Ta slečna nebo mladá paní, ta mluvila o tom, jak se dostat do 5D. A já říkám, prosím vás, už když jste se narodila, tak tam je bod B, který buď rezonuje v 5D anebo ne. Já jsem také byla 5D člověkem a žila jsem hluboko ve 3D. Ale nikdo to nemusí vědět. Už to máte nastaveno, protože vy jste vetkaní v Božím těle. Vy tady žijete, v okolí jsou jiné buňky, se kterými se prožíváte. Byli lidé, kteří mi psali po tom březnu 2013, „já jsem to zjistil až v květnu a teď jsem v prdeli, protože já se do 5D nedostanu!“ (smích) My tam jsme všichni, my tam jsme úplně všichni, hmotou jsme tam proletěli. Teď jde o to, jestli se naučíte odbourávat negativní emoce, abyste tam byli i duchem. Pak už jste v úlevě, už se nic neděje. A ti, co to neumí, ale pozor, vůli člověka to nikdy nedokážete, to už máte zkrátka nastavené v osudu. Já vím, že je těžký pochopit, že nemáte nic v ruce, pro člověka, který má hodně silné ego. Ale pro člověka, který ho už má minimalizované, je to úlevné. To je fajn. Mně stačí jenom být a žít to, co se mi chystá. Já dělám jenom věci, které cítím správně.

GF: Tobě se to říká, když jsi tak intenzivně v 5D.

IA: Já jsem tak intenzivně, abych vám to předváděla. To je taky dobrý, ne? Ono fakt je to lehké jenom žít. Proč si budu dělat výčitky, že jsem teď támhle zaškobrtla, když mi to bylo prospěšný. Kdybych to neudělala, tak to nevím. Jsem schopná děkovat za to, už to nikdy neudělám. A věřte mi, někdy jsem zírала, co dělal program těla a já jsem u toho nebyla. To tělo mluvilo samo a já jsem byla vyděšená, co to tělo říká ... Pak si toto smíte prohlédnout. Oni seshora chtěli, abych to prožívala, abych vám mohla ty věci vysvětlovat, že vy nejste to tělo.

Já jsem teď zažila na Jalovci nádhernou věc. Majka Bílků – ona tady asi není, úžasná žena, která bydlí ve Žďáru nad Sázavou, ona má 3 děti, 3 holčičky a oni se tam starali o skupinu 15 dětí, nádherný. A udělali jim tam takovou nádhernou hru, mimochodem té hry je tady autorka, tady takhle někde sedí Zuzanka, nicméně běželi tam potom po lese a viděli tam takovou nějakou rozšláplou, rozmělněnou šišku z borovice. A ta nejmladší,

ta Helenka, to je takový krásný stvoření, té je asi 11, si myslím... Říkám: „Co to je?“ A Majka říká: „Všechno se tady jednou rozpadne, podívej se, vidíš to? Tak šiška, to je zkrátka planeta. To se rozpadne, promění se v prach jako naše tělo. Až jednou zemřeš, tak to tělo se rozpadne taky v ten prach a změní se, až se potom narodíš dál zase.“ Ta Helenka na ni takhle otočila oči a říká: „Ty se mýlíš, mami, já se nerozpadnu, rozpadne se jenom moje tělo.“ Hele, tak já ji tam vyučuju a ona učí mě. To je ono, já se nerozpadnu. Vy se nemůžete zkrátka rozpadnout. Rozpadne se jenom role. Spadne z vás maska a věřte mi, že je to úlevné.

Ivanko, mám hodně otázek, ale nejvíc mě zajímá, jak se máte a jak se vám daří, protože díky vám se má spousta lidí a neustále jich přibývá, výborně. Má rodina je toho příkladem. Můj malý syn vás miluje, poslouchá vás se mnou už od začátku a je to šťastný človíček, na každého se směje a lidé okolo se smějí s ním.

Jé, teď jste mi dali obrovský dar. Hodně lidí takto krásně píše. Já jsem se fakt setkala za tu dobu s malinko odporem, snad 3-4 dopisy, a to taky bylo tak napůl – vy se toho zbavíte i tím, že vám to nevadí. Tam útočí ego toho druhého člověka. Ale já se vrátím k vám, děkuju vám. Já se mám báječně. Už jenom tím, že píšete tyto dopisy, a že vím, že na světě je líp. Vlastně já plním to, co jsem slíbila v této roli. Ono se to děje ... a navíc, já to nepřisuzuju Ivě. Já to nechám jenom valit jakoby přes tu Ivu. Protože kdyby tady seděla teď Iva, tak by neudělala prostor tomu všemu, co se máte dozvědět. Já vás tak miluju, že já vám to nemůžu udělat. Takže zkrátka to jenom teče a já jsem vlastně přišla být kanálem. To je dobrý, co? (smích)

GF: Ty jsi takový kanálník...

IA: To jsem skutečně. Nevím, ty jsi možná toho moc neslyšela. Já jsem fakt sprosták. A já jsem nedávno, minulý týden, jsem vytírala podlahu, tak jsem o tom tak přemýšlela a říkala jsem si: dobře, já vím, že jednou, až přestanu, tak už brzo umřu. To je asi jeden můj egoismus, se kterým si tak jako hraju, ale lehce. Ale pak jsem zjistila, že...zkuste si vzpomenout, malé děti, jak strašně rády říkají prostá slova.

GF: A my jim furt říkáme, aby to neříkali.

IA: No. A jak je to takové provokující, že? A Ježíš nás vedl k tomu, abychom byli děti, a já jsem takové velké, staré dítě. (smích) Jo, to je ono, to je ono. Ale je pravda, že někdy, když mě tedy poslouchají děti, tak se omluvte, jo? (smích) Ale já jsem i vysvětlovala, proč to je. A dneska jsem o tom taky s někým mluvila. Já jsem mluvila i o knize Lva Tygra, která je úžasná, Černé tajemství Karla IV., která rozdělila naši duchovní scénu na 2 hranice. Ti, kteří to odsoudili, protože ta knížka je opravdu velmi jadrná a velmi lechtivá, je to obrovská legrace, ale je tam úžasně vysvětlené božství neuvěřitelným

způsobem. Dokonce od jednoho fyzika, nádherně to je vysvětlené. Je tam spousta takových legračních věcí, skoro jsem se počůrala smíchy, když jsem ji četla. A tahle knížka obrovsky rozdrobila tu duchovní vrstvu nejvyšší, která tady byla. Protože ti, kteří by ještě odsoudili někoho, že je sprostý, neprojdou přes pětku kritikou. Jestliže já vidím člověka, který mluví sprostě, tak já můžu ho vzít ke svému dobrému – když se mi to nelíbí, tak to nebudu dělat. Ano, tím je pro mě ten člověk dobrý. Tečka. To je jeho věcí. Ale jestliže ho já odsoudím, tak už já se chytím ve 3D systému. Už někoho považuji za špatného. Tohle je důležité vědět. Takže tady vlastně ta knížka udělala takový jako zásek sekerou, kdy se rozdělila ta fanatická část duchovní části k tomu. Ono to slovo skutečně takhle nepracuje v tomto smyslu, protože to slovo skutečně pracuje jinak.

Úmysl ranit slovem, to už je závadné. To už vám skutečně tu krční čakru umaže. Mně se taky nelíbí samozřejmě, když lidi mluví sprostě. Ale zažila jsem i lidi a patřím taky k nim, kteří řeknou sprosté slovo, ale ono to nebolí, ono to neuráží, ono to naopak probere lidi. I ti, kteří by usínali, hned se vzbudí.

Ivo, dá se léčení naučit? Jak jste zjistila, že máte tyto schopnosti?

A pak už máme poslední dva dotazy a půjdeme spát...

Víte, já bych nikdy v životě nikoho neléčila. Já jsem přišla z 5D hranice. A bylo mi jasné, že každý, kdo vedle mě měl něco – moje maminka byla velmi často nemocná, můj tatínek málo, ale potom samozřejmě ke konci, tam už byla ta poslední, jediná nemoc. Mně bylo jasné, že ti lidé mají, co si zaslouží. Když jsem byla malinká holčička a tyto pocity přicházely, tak já jsem si o sobě myslela – tak jako s otázkou – „já jsem asi bezcitná, protože nelituju tu maminku nebo toho tatínka“. Já jsem se o ně starala, já jsem jim nosila čaj, hladila jsem je a četla jsem jim knížky. Já jsem dělala všechno, abych zajistila jejich pohodlí, ale věděla jsem, že teď je to na nich, aby tohle zvládli. Pak to pominulo, pak to zmizelo ze mě. A plynul čas. Uplynulo velmi mnoho let. Je pravda, že ke mně vždycky chodili lidi hrozně rádi, u nás hodina, dvě není žádná doba. U nás chodili lidi na návštěvu na 10, 12 hodin, a pak jsme se probrali, nikdo od nás nechtěl odcházet, každému bylo dobře. A pak jednou, to si pamatuju, naši Petrušku, to jí bylo asi 14, 15, bolela jí hrozně noha. A říkala: „Mami, já mám takový hrozný bolesti v pravé noze.“ A je pravda, že procházela těžkým obdobím v tu dobu, to se tam projevilo. A jednou tak říká: „Já už to nemůžu vydržet a to už trvá několik dní.“ A teď si lehla na břicho v pokojíčku a já jsem k ní přišla a říkám: „Hele, uvařila jsem ti nudličkovou kuřecí polívku, pojď si dát.“ A ona: „Né, mě ta noha tak bolí.“ Tak jsem položila tu polívku vedle postele a takhle jsem jí pohladila tu nohu. A nechala jsem ji tam tak tu ruku a říkám jí: „To bude dobrý.“ A ona najednou zvedla hlavu a říká: „Dej tu ruku pryč.“ Tak jsem si myslela, že jí to vadí. Tak jsem tu ruku dala pryč. Ale ona říká najednou: „Dej ji tam zpátky.“ Tak já zase zpátky. A ona: „Dej ji pryč.“ Tak jsem tam několikrát ... A ona říká: „Mami, když ji tam dáš, tak mě to nebolí. A když ji dáš pryč, tak mě to bolí.“ Tak říkám: „Hele, pozor, pozor.“ Pak se mi začaly dít další věci, kdy jsem vyděsila moji maminku. Ona se mě jeden čas hodně bála. Protože když jsem na ni sáhla, tak jí začala ta část těla brnět. A pak si pamatuju, jak jsem jednou vyděsila Jirku. To bylo v době, kdy mi někdo řekl o tom, že aniž bych na někoho sáhla, což jsem si

potom vlastně ověřila, tak ten člověk mě může cítit. Říkám: „No to je blbost.“ Řekli mi to andělé mimochodem teda v noci, když jsem se vrátila jeden večer z Jáchymova. A ten Jirka tak seděl a říká: „Mně tak bolí noha.“ Říkám: „Hele, víš co. Já jsem se teď dozvěděla takovou zvláštní věc. Já mám pocit, můžeme to vyzkoušet, když tě ta noha bolí. Jestli mě budeš cítit, když ti sáhnu takhle 10 cm od té nohy.“ A on říká: „Csss, takhle jako, tak dělej.“ Jenže pak mu tak ztvrdly rysy. Říkal: „Dej to pryč. Dej ji tam“ ...zase jak ta Péťa. A teď zrudnul. On byl ten, kdo ... to byl člověk, který byl hrozně hodný, ale na co si nesáhl, tomu nevěřil. A najednou sám zažil na svém těle, že je něco jinak, a pak ho to úplně rozhodilo. On se mě pak začal taky bát. To je vlastně jediný dopad. To jsem vlastně podobná jak ten chlapec tady, co jsi teďka hrála. Ano, někteří lidi to špatně snášeli. Ale já jsem to nikdy nepředváděla nikde. Já jsem věděla, že nesmím, že oni mají, co si zaslouží.

Tohle mi ten Otec nechal. A probral to až vlastně v dobách, kdy jsem vám to směla říct. Mimochodem, oni mě zamkli – to byly dva body na mé páteři, které hrozně žhnuly po nocích, a věděla jsem, že budou otevřeny. Ony pak byly otevřeny a teprve pak se všechno rozjelo v době, kdy jsem už byla připravovaná na to vám to říct. A pak naopak mně zase dali příkaz, abych začala jíst maso, protože mě potřebovali, abych vám neutekla. Vy byste mi nerozuměli. To bych tady pak seděla sama a něco bych tady blekotala a nikdo by mě neposlouchal. To byste si mysleli, že mluvím svahilsky.

Takže vidíte to, jak je to dobře připravovaný, je to jenom energie, která je přidržovaná. Proto já vás vždycky chci žádat o to: neďte se na mě jako na Ivu. Na nikoho. Pozor. I kdyby se vám třeba někdo nelíbil, dejme tomu nějaký černý mág nebo někdo, kdo by třeba i ubližoval. To už je jedno. Jsou to pouze informace, které prochází. Ta schránka není důležitá. A jsou to informace, které jste chtěli a zvolili jste si je do vaší cesty a vaše DNA si je takhle vybere a vytáhne si je. Tohle je moc důležité vědět. Tím si nevyzdvihnete někoho hrozně vysoko. Abyste si mě vyzdvihli vysoko, to bych nechtěla. Protože vy sami byste si ublížili a já vás mám hrozně moc ráda. Všichni jsme stejní, stejný Bůh, jenom rozdrobený do různých rolí právě kvůli tomu, abychom si odžili a naučili se minimalizovat své odpory a zrušily karmu. To je všechno, co se po vás chce.

Na jedné z vašich přednášek jste zmínila, že vaše maminka přišla o vlasy během krátké chvíle. Já jsem o ně taky přišla a stále nedokážu přijít na to, co mi to chce říct.

Moje maminka se uvolila, že mě porodí. Což byl obrovský dar, já si toho budu vždycky vážit. Nedávno, zrovna teď v době, kdy se nemůže koukat na televizi a jenom leží v posteli, tak mi říkala: „Celý život přemýšlím o tom, jak to, že jsi přežila, tři a půl dne v prostředku porodních cest, aniž by doktora napadlo, že by mohl udělat císařský řez, to bylo něco šíleného.“ A ona taky po tom porodu vlastně, tam proběhlo hrozně hodně věcí, přišla o vlasy. A když jí narostly, tak jí narostly úplně bílý. A já jsem si vždycky vážila toho, že ona se uvolila dát mi ten základní kámen toho, abych sem mohla přijít, byla to její veliká oběť. Já si toho hrozně vážím a i v uvozovkách moje oběť – vezměte si to, být... Víte, když odcházíme na druhou stranu nahoru, tak je to velmi lehké. To umírání je opravdu velmi lehké, mnohem horší je se sem prodrat. Naštěstí si na to

nepamatujete, na ty obrovské tlaky, které jste vlastně prožívali. A takže smrti nemá vůbec smysl se bát. A to je i součástí vlastně toho kristovství, tam nastává nesmrtelnost. Protože jestliže i v pokoře přijmete váš bod konečný teď, tak už se nebojíte ničeho. Tak na vás ten zákon hmoty nemá, jestliže mu to odsouhlasíte. A zažijete to. On se teď zjevuje mnohým, kteří jsou připraveni a straší vás. Třeba jenom tím, co vám řekne. Takže se nebojte, řeknete: „Tak jo.“

Já jsem to teď právě říkala v Uherském Ostrohu a v Jalovci, tam bylo pár lidí. Víte, to má na svědomí vlastně můj úžasný zeť z Francie. Protože na báječné oslavě, kde naše Lucka, je to pár let zpátky ... znáte mě, já jsem člověk, který se vším souhlasí, ano, já všechno respektuju, tak jo. To je taková moje častá věta, kterou si ten můj francouzský zeť přivlastnil. On se naučil, co to znamená, a že to je teda souhlas. Měl přítele, který k nim přišel na návštěvu, a Lucinka šla něco dělat do kuchyně. A jak připravovala to občerstvení, tak najednou slyší toho kamaráda, jak říká Aurelieni: „Tvoje žena je Češka. Co je to za řeč?“ A ten Aurelien, on s kamennou tváří dokáže vyloudit nádherný fór a tak mu hrají jenom oči. A když ta Lucka vcházela do té místnosti s tácem, s občerstvením, tak říkal: „To ti je jako japonština.“ „No nekecej...“ „Jo, to je samý tak joooo, tak joooo.“ (smích) Takže já vám říkám, když začnete mít ten vnitřní odpor, že něco najednou je jinak, jak vy byste jako jméno a tělo chtěli, stačí být Japonec. (smích) Tak jo.

GF: Tak joooo. Tak joooo.

IA: Joooo. (smích)

Moc prosím o radu, a je to poslední dotaz, jak pomoci synovi Kristiánovi ze závislosti na počítači, je ho otrokem.

GF: Tak já myslím, že o tom by mohlo pohovořit mnoho maminek a tatínek v dnešní době. Nesouvisí to náhodou s 5D, že oni už tam získávají program a my si máme říct „tak joooo“? (smích)

IA: Víte co, ono záleží ale na nich. Oni by si měli říct „tak jo“, když je lákáte od toho počítače. A jestliže to nedokáží, tak je to něco, co je svazuje a to si neuvědomí. Každý sám za sebe jsme zodpovědný a tohle je důležité vědět. To znamená vysvětlovat tomu dítěti, že jestliže neumí odejít od toho iluzorního světa, od té krabice, toho okna, kam furt hledím ... ten člověk nežije svůj vlastní život. A vlastně i když ho žije, tak už se těší na to, až se vrátí. To je jako, když se alkoholik těší na panáka, to je úplně to samé.

GF: Právě, my potřebujeme radu, protože jsou i malincí, kteří už na tom takhle jsou.

IA: Jako od malinka. Víte co, do toho vlastně zahučí ... takhle ... když budu rodič a budu to nebezpečí už vnímat – jakákoliv závislost na čemkoliv je obrovsky závadná. Vezměte si – závislost člověka na druhém člověku, to je žárlivost nebo vlastnění druhého člověka. To je úplně to samé. To je jedno, koho chcete vlastnit. Ta hmota láká. Ten člověk trpí. Zkusit odjet někam na dovolenou a nevíť s sebou počítač a nějakou dobu žít úplně jinak a třeba v nějakém srubu a vyzkoušet si to, aby si znovu navrátil a našel krásy tady. Ale aby se mu to líbilo, aby sportoval, aby něco ...

GF: Ta dovolená se, s dovolením, jmenuje Robinsonáda. To jsme doma už podnikli. Tam není žádný přístup elektriky, ničeho. Takže jsou bez. A najednou se vám vrátí vnitřně děti zpátky domů.

IA: Ano, ano. Rozdělovat oheň večer, mluvit, povídat si.

Moje maminka, jak je teď strašně šťastná. Dříve ji držela televize, ale teď si povídáme. Vidím, jak jede program, jak kouká vlastně do toho stropu a najednou si něco uvědomí, co dřív vůbec nemohla vidět. A je šťastná, přestože jakoby něco s tím jejím tělem není v pořádku. Já jsem jí nedávno nabízela: „Hele, jestli chceš, tak já třeba najdu někde na počítači jeden film...“ „Nemusím, to já oželím.“ To teda valím oči. A to je úlevné. Ano, najednou se vrátit do toho těla sem. Vy totiž ... víte co, když budete hledat duchovní cesty a budete si někde lítat ve vzduchu, tak se nikdy nestanete Bohem v těle. Vy to musíte najít plným vědomím v tomto těle a chodit a optimisticky se na ten svět a na všechno dívat. Vždyť jste to chtěli. Zkuste si vzpomenout na základní přednášky. Já tam vysvětluju, že jste si vlastně zvolili i lidi, kteří vám přijdou cokoli udělat. I situace. Ano, jestliže je hotový celý osud, tak proč někomu neodpustit. Proč se na někoho zlobit, proč někoho kritizovat. Všechno je vaší vůlí Boha. Tohle, když si uvědomíte, tak budete vědět přesně, co i těm druhým kolem vás říct i těm dětem a všem lidem kolem sebe. Protože On za vás bude mluvit. Vy ho umístíte ve své schránce, ve své hmotě, kterou tady potom budete nosit štěstí a blaho lidem. Byť byste jim to jenom ukázali. Já jsem dneska vzpomínala na krásnou věc, protože když jsem jela do Ostrohu na začátku května...vy musíte promluvit, to jsou cizí lidi. Já jsem měla přestupovat a jela jsem rychlíkem z Teplic do Prahy, tady jsem měla přestoupit na Antonína Dvořáka (rychlík, pozn. přepisovače) a měla jsem pokračovat do Brna a v Brně jsem měla přestoupit do Ostrohu. Já jsem toho Antonína Dvořáka vůbec nenašla. Já jsem vyběhla na tom hlavním nádraží...

GF: Tak on už jako... (smích)

IA: No, to je pravda, už to má za sebou. A teď já jsem vyběhla těch 5 schodů nahoru, teď i s tím kufrem, ze mě lilo jak z voľa, zchvácená jsem ... ještě jsem utrhla, jak jsem si chtěla nadhodit, tak jako ten ... jsem utrhla. Až jsem doběhla k poslednímu, už bylo jasné, že mi někde Antonín Dvořák, jestli tam byl, tak ujel. A teď stojím, udýchaná

takhle před cedulkou a tam bylo napsáno Luhačovice. Já koukám na toho průvodčího a on mi říká: „Kam jedete?“ A já říkám: „No, jedete do Uherského Hradiště? Já jedu do Uherského Ostrohu?“ „Jojojo.“ Takže já jsem nemusela přestupovat. Já jsem tam vlezla, vlezu do kupé, (smích) jak jsem běhala, tak jsem měla v kabelce jemně perlivou vodu. Přijdu do kupé a tam byli tři mladí lidé. Dva mladí muži a holčička. Dva byli sourozenci a ona furt na ně nějak blafala. Rusky mluvili. Furt na něj něco měla a on teda byl protivný, to byl starší bratr a furt jako jí odsekával a takhle furt koukal do telefonu. A já jsem si tam sedla, usmála jsem se, oni teda kývli, že tam je místo. Načež teda jak jsem byla uhnaná, tak jsem se potřebovala napít. Tak vytáhnu tu plastovou vodu. Jak jsem otevřela ten uzávek: pssssss. (smích) On uhnul od toho telefonu a jenom takhle zvedl oči. ... A já udělala ... (smích) Cvakla jsem si. (smích) ... usmála jsem se na něj tak jakoby nic, našla jsem si kapesník, utřela jsem flašku, zastrčila flašku. (smích) Abylo po srandě. ... I tím učíte druhé. Když si představíte, co by druhý člověk dělal, kdyby se mu to stalo. Nádherné osvěžení. (smích)

GF: Tak joooo. (smích) I s váma, i s tebou to bylo dnes večer nádherné osvědčení ... osvěžení (smích) Osvědčení jsme zřejmě získali a poznáme to v různých příznacích během několika dalších dnů a potkáme se v páté dimenzi, jo. (smích)

IA: Budu tam čekat.

GF: Mnohokrát děkuju. Děkuju tobě, Ivanko a děkujeme vám, drazí diváci, za tu krásu, kolik už nádherných, mladých i zralých tváří je připraveno. Děkujeme. Ivanka Adamcová